

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

389.65

Hely

Idő

"1927"

Személy

Szerző: .....

Cím: *A deficités fővárosi üzemek bérbeadása*

Forrás: .....

Magyarország

Bp
(Hely)

1927. 10. 12.
(Idő)

(Köt. v. füz.)

A deficités fővárosi üzemek bérbeadása

Az a kritika, mely a főváros pénzügyi bizottságának hétfői ülésén hangzott el a deficités fővárosi üzemekről, minden fővárosi polgárt komoly gondolkodóba kell, hogy ejtsen. A Gellért-fürdőért évi egymillió pengő bért kapna a főváros, ma pedig a fürdőnek 150.000 pengő a deficitje, — ez a rideg tény azt jelenti, hogy a főváros polgárságának évi 1,150.000 pengőjébe kerül az a luxus, hogy a fürdő házikezelésben van. Minden budapesti lakos, a csecsemőket is beleértve, évi egy aranykoronával járul hozzá ahhoz, hogy a Gellért-fürdőt a főváros maga kezeli, míg ha bérbeadná, ugyanezzel a számítással minden egyes lakosról jelentős terhet vennének le. És ez csupán a Gellért-fürdő példája, mert szakasztott ez a helyzet a többi, nem monopóliumszerű üzemnél is.

A belügyminiszter ebben az évben is lesújtó kritikát mondott a fővárosi gazdálkodásáról. A belügyminiszter azonban ezt a lesújtó kritikát minden esztendőben elmondja, anélkül, hogy annak valami szankciója lenne, így tehát a miniszterre, illetve a kormányra alig le-

het számítani akkor, amikor ezt a helyzetet gyökeresen meg kell változtatni. Ha a főváros bizottsági tagjai csakugyan súlyt vetnek az autonomiára, nekik maguknak kell már végre komolyan foglalkozniuk ezekkel a kérdésekkel s nem szabad türniök, hogy a tanács szabottázt fejtsen ki velük szemben. Nincs itt elvi kérdésekről szó, nem arról kell dönten, hogy a községi üzem a helyesebb-e vagy a magángazdálkodás, hanem egyszerűen arról, hogy az *üzemek deficitjét meg kell szüntetni*. S minthogy — az eddigi tapasztalatok szerint — a házikezelés folytonos ráfizetésekkel jár, tessék végre foglalkozni az üzemek bérbeadásának gondolatával. A fürdők házikezelését semmiféle közszempont nem indokolja. A közlekedési, a világítási és a vízvezetéki üzemeknél, még ha nem is lennének jövedelmezőek, el lehet ismerni azt az álláspontot, hogy ezek monopóliuma a főváros kezében legyen, de például mi haszna van a köznek abból, ha szállodák és fürdők városi kezelésben vannak? Mint a költségvetési vita folyamán láttuk: nemcsak semmi haszna, de egyenesen kára a főváros lakosságának ezeknek az üzemeknek házikezelése.

Sajnos, a főváros bizottsági tagjai között nagyon kevesen vannak, akik a

költségvetésben olvasni tudnak. Mert ha olvasni tudnának s észrevennék, hogy a fővárosnak évente sokmillió pengőjébe kerül az üzemek házikezelése, ahelyett, hogy a ráfizetés összege, mint plusz jövedelem folyna be a város kasszájába, akkor világosan látnák: mért nincs itt pénz utépitésre, városrendezésre s mindarra a célra, amely egy világvárosban nélkülözhetetlen. Szégyene Budapestnek, hogy még a belsőrészekben is túlontul akadnak kövezetlen utcák, hogy a nem is nagyon külső részekben falusias sár fogadja az embert s hogy este ez a város egyike a legsötétebbeknek. S mindezeknek az állapotoknak megváltoztatására azért nincs pénz, mert ezt a főváros üzemekre rá kell fizetni!

Ne higyjék a főváros urai, hogy ez a helyzet sokáig tarthat. A polgárság teherbíró képessége nincs egyensúlyban ezzel a gazdálkodással s ebben a helyzetben hiába beszélnek neki az autonómia szentségéről. Mert ha az autonómia azt jelenti, hogy a Gellért-fürdőre évi 150.000 pengőt rá kell fizetni, szemben évi 1,000.000 pengő elérhető jövedelemmel, nem kétséges, hogy a polgárság, pártállásra való tekintet nélkül, melyik oldalra fog állani.